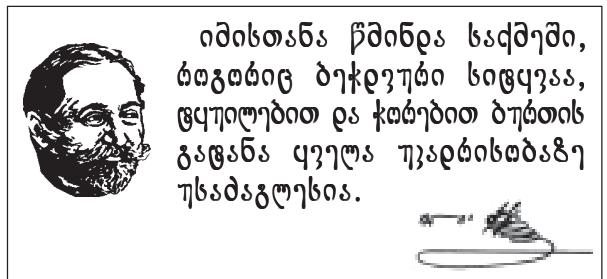

საქართველოს კიბეჭულიკი

დაარსებულია
1918 წლის.
სამშაბათი, 9 მაისი, 2006 წლის.
№ 90 (5428)

ილექტურული ფოსტა: sakresp@gol.ge

ვებ გვერდი: www.open.ge/sakartvelos-respublika

ფასი 50 თეთრი.

9 მაისი ყველა თაობის დღესაცენადის!

იხ. ვე-6-9 გვ.

ფიურის ჯირ
აიდეი 1941
ზელს შეიძლო
„რაპოტა-
სამორიგის“
მიღება

იხ. ვე-6-8 გვ.

სტალინი, ელცინი,
შევარდნაძე,
კუტინი...

იხ. ვე-2 გვ.

რუსეთი
საქანთველოს
და უკრაინას
პრეზენტაციებს
გაუკეთებს

იხ. ვე-11 გვ.

ეპინარი
ივრილიშვილი

იხ. ვე-14 გვ.

ორი ქვეყნის კადენის
ერთი მიზანი

იხ. ვე-3 გვ.

თუ გნებავთ, ფული
საგარეხოში მიიღეთ

იხ. ვე-5 გვ.

დავით ოძირავილი: ჩვენ არავის ვებრძით,
ხელოვების მუშაკთა კათილდღეობისთვის
კი დაუდალავად ვიპრძებავთ

იხ. ვე-3 გვ.

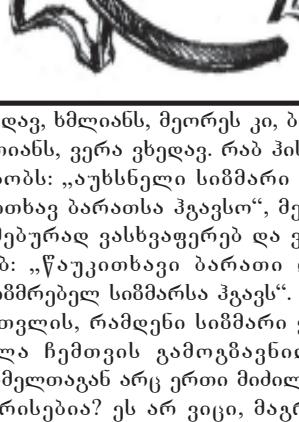

კოენი ესწრაფვოდა ამ ორის სახელის გაგებას, ყოველი საჭირო საბუთის მოპოვებას და ორივეს ბიოგრაფიის აღდგენას თავისი სიტყვისკონისათვის, რომელსაც, როგორც თვითონ ფიქრობდა, ხა-ზართა ის საკითხებიც უნდა მო-ეცვა, ეკროპულ წყაროებში უკუ-რადლებოდ რომ იყო დარჩენა-ლი. ამრიგად, კოენის სიტყვისკონაში აღმოჩნდა ერთ-ერთი ქრისტიანი მქადაგებლისა და მა-სიონერის ცხოვრების აღწერის რამდენიმე მონახაბი. ეტყობა, ეს ის მქადაგებელ-მისიონერია, რომ-ლის შესახებაც კოენმა იებუიტებს დაუწყო გამოკითხვა, მაგრამ ზე-მოხსენებული რამდენიმე მონა-ხაბი ძალიან მწირი იყო, იქ ვერ ნახავდით ვერც სახელს, რომლის გაგება კოენმა ვერ მოახერხა, და ამ მასალის სიტყვისკონაში ჩარ-თვა არ შეიძლებოდა. „იეჰუდა ჰა-ლევი, – ჩაწერა კოენმა ამ და-უმთავრებელი ბიოგრაფიის კო-მენტარებში, – იმისი გამომცე-მელი, აგრეთვე სხვა ებრაელი კო-მენტატორები და სხვავე ებრა-ული წყაროები ხაგართა ხაკა-ნის კარტედ გამართული რელა-გიური პოლემიკის სამი მონაწი-ლიდან მხოლოდ ერთს ასახელე-ბენ, ეს ებრაელი მოციქული ისააკ სანგარიაზ, რომელმაც ხაბარ მთა-ვარს ანგელობის გამოცხადების სიმბარი აუხსნა. პოლემიკის სხვა – ქრისტიან და მუსლიმ მონაწი-ლეთა სახელთ ებრაული წყაროები არ ასახელებენ, იქ მხოლოდ ის არის თქმული, რომ ერთი მო-ნაწილე ფილოსოფობი იყო, რაც შეება მეორეს, არაბს, წყაროები იმასაც კი არ იუწყებიან, პოლე-მიკამდე მოკლეს იგი თუ პოლე-მიკის შემდეგ. ამქვეყნად იეჰუ-და ჰალევივით იქნებ საღმე, – გა-ნაგრძობს კოენი, – კიდევ ვინ-მე აგროვებს ხაგართა შესახებ საბუთებსა და ცნობებს ანდა ჩემ-სავით დგას და წყაროების ესეგ-ვარსავე კრებულსა თუ სიტყვისკონას ადგენს. იქნებ ამას იქმს ვინმე სულ სხვა რჯულის აღმ-სარებელი – ქრისტიანი ანდა მუს-ლიმი. იქნებ ქვეყნად საღმე არის ორი ვინმე, მე ისევე რომ და-მეძებს, როგორაც მე დავეძებ იმათ. იქნებ ისინიც ისევე მხე-დავენ სიმრად, როგორც მე ვხე-დავ ორსავე. იქნებ იმათ ისა სწყუ-რიათ, რაც მე უკვე ვუწყი, რა-მეთუ ჩემი ჰემთარიტება როვეს-თვის საიდუმლოა, როგორც რომ იმათი ჰემთარიტება ჩემთვის ჩემ-სავე კითხვებზედ გაცემული ფა-რული პასუხია. ტყეყილად არ ამ-ბობენ, ყოველი სიმრის შესამო-ცედი ნაწილი ჰემთარიტებააო. იქ-ნებ არც მე ვხედავ სიმრად ტყუ-ილუბრალოდ ცარგრადს და ამ ქალაქში ჩემს თავს აკი სულაც ისეთად კი არა ვნახეულობ, რო-გორიც სინამდვილეში ვარ, არა-მედ უნაგირს მარჯვედ ვარ მო-გებულო, ფეხაკნჭერებულს ხელთ მალი ხმალი მიჰირავს და ჩემი ღმერთის თვინიერ სხვა ღმერ-თი მწამს. თ ა ღ მ უ დ ს ა შინა ჩაწერილია: „დიამც მოვიდეს, რა-თა განემარტოს თავისი სიმრა-რი სამებისა წინაშე“. ვინ არის ჩემი სამება? ვითომ რა, ჩემ ვერ-დით არ არიან მეორეც, ხაგარებ-ზედ მონადირე ქრისტიანი, და მე-სამეც, მუსლიმი? ვითომ რა, ჩემს სულში ერთის წილ სამი რჯუ-ლი არა სულდგმულობს? ვითომ რა, ჩემი ორი სული ჯოჯოხე-ში არ მოხვდება და ერთი სა-მოთხეში? ანდა ეგების მიწყივ, როგორც რომ შესაქმის წიგნში,

ვარდაუკალია სამება, ვიღაც ერთი კი არასაკმაოა, და ამად შემთხვევით არ ვესწრაფვი ორ სხვათა პოვნას, როგორც ისინი, აღბათ, მესამის პოვნას ესწრაფვიან. არ ვიცი, მაგრამ ცხადად განვიცადე, რომ ჩემში სამი ჩემი სული ებრძების ერთმანეთს, და ერთერთი, ხმლიანი, უკვე ცარგრადშია, მეორე ეჭვნეულობს, ბარიბის უკრაგს, თან დასტირის და დამდერს, მესამე კი ამიმხედრდა და ჩემგედ იწევს. ოღონდ არ ვიცი, ჯერეთ თავი არ უჩენია თუ ჩემამდე ვერ მოუღწევია. ამიტომ სიბმრად მხოლოდ იმ პირველსა

მილორად პავიჩი

ვხედავ, ხმლიანს, მეორეს კი, ბარიბითიანს, ვერა გხედავ. რაბ ჰისდა ამბობს: „აუხსნელი სიბმარი წაუკითხავ ბარათსა ჰგავსო“, მე კი ჩემგებურად ვასხვაფერებ და ვამბობს: „წაუკითხავი ბარათი და უსიბმრებელ სიბმარსა ჰგავს“. ვინ მოთვლის, რამდენი სიბმარი ყოფილა ჩემთვის გამოგზავნილი, რომელთაგან არც ერთი მიძილის-შორისებია? ეს არ ვიცი, მაგრამ ის ვიცი, რომ ჩემს ერთ-ერთ სულს სხვისი სულის წარმოშობის გამოცნობა ძალუქს, უკეთუ იმ სხვას შებლებედ დასცქერის მძინარეს. მე ვგრძნობ, რომ ჩემი სულის ნაწილთ იქნება შევხვდე სხვა მრავალ ძეხორციელში, მრავალ აქლემში, მრავალსავე ქახას და მცნარეში; ჩემი სულები თავიანთი სრულყოფილებისათვის სხვა სულთა შემწეობას ეძიებენ, აგრე შეგწევიან სულნი ერთმანეთს. მე ვიცი, ჩემი ხ ა გ ა რ უ ლ ი ს ი ტ ყ ვ ი ს კ თ ხ ა ებრაული ანბანის ცხრავე რიცხვსა და ოცდაორსავე ასოს მოიცავს, რომელ რიცხვ-ასოთაგანაც სოფელ-ქვეყნის აგება შეიძლება, რაც, სავალობრდ, არ ხელმეწიფება. მე ორიოდე სახელი არ მყიფის, და ბოგიერთი ადგილი ასოთათვის ამისა გამო შეუვსებელი დამრჩება. ნეტავი ჩემი სიტყვისკონა სახელთა ნაცვლად მარტოოდენ მმნებს შევხსოთ, მაგრამ ვაი, რომ ადამიანიშვილს ამის თავი არა აქვს, რამეთუ ასონი, რომელნიც მმნებს შეადგენენ, ელობობისგან წარმოდგებიან, ისინი ჩვენთვის უცნობი იყვნენ და უცნობი იქნებიან, და ადამიანისეულნი კი არა, ღვთისეულნი არიან, და ოდენ სახელთა შემადგენელნი, ანუ გენისგან და ეშმაკისგან წარმომდგარნი ასონი შეადგენენ ჩემს სიტყვისკონას, და ოდენ ეს ასონი არიან ჩემთვის მისაწვდომნი. ასე რომ სახელთა და ეშმაკთა მიყოლა მომიწევს...“

— ბაალ პალომოგ! — შეცყირა პაპომ, როცა ისინი კოენის ქადალდებში ამ ადგილამდე მივიდნენ, — ვითომ არა ბოლავს?

— მე სხვაგვარად ვგონებ, — მიუკო ნეპამამ და სანთელი ჩააქრო.

— რასა პოვნებ, — დაეკითხა რაბინი პაპონ და შანდალი ჩააქრო, სულთ ცალყალკე თავ-თავიანთი სახლები წაიზურნულებ და ააწ-

— მე იმიგომ კი არ მივდივარ რაკი გამაძევები, — მიუგო კოენ მა, — მაგათი ქალალდები ჩემთვის იმასცე ნიშანებს, რასაც ჩიგის სკინტლი. მე იმიგომ უნდა წავიდე, რომ უკანასკნელი ვადა და მიდგა. ბაგშვილიდან სიბმრად ვხედავ, რომ ვიღაცას ხმალდახმალვებრძვი ფეხაკანჭურებული. სიბმართ იმ ენაზედ ვხედავ, რომელიც ცხადში არ მესმის. პირველა ასეთი სიბმრიდან თცდაორი წელი დაწარი გავიდა, და დადგა დრო როცა სიბმარი უნდა ახდეს. მაში ყველაფური ნათელი გახდება. ამასლა, ან არცოდის. ნათელი კ

ყველაფური იქ გახდება, სადათა გვის სიბმრებში ვხედავ — ცარგრადში. რამეთუ ტყუილუბრალო არ მესიბმრებიან იქაური მრუდე ქუჩები, ქარის მოსაკლავად განვებ გამრუდებული, და წყალშენამდგარი გოდოლ-კოშკები...

— უკეთუ ამ ცხოვრებაში მე ტად აღარ შევხვდებით, — ნათელი მაშის პასეხად მიუგო ქალატონი მა ეფროსინებ, — მაშინ რომელ სამე სხვა მომავალ ცხოვრებაში მოვიხილავთ ერთმანეთს. ვის იცის, იქნებ სულაც იმ სულთა ფეხვები ვართ, ოდესმე რომ აღმოცენდებიან. იქნებ შენს სულს თავის თავში ნაყოფსავით ჰყავს ჩასახული ჩემი სული და ერთხელაც შობს, მაგრამ მანამდე ორი ვერ წინასწარ განსაბლერული გჩის უნდა განვლოს...

— ეგრეც რომ იყოს, იმ მომავალ სოფლე-ქვეყანაში ერთმანეთი ვედარ ვიცნობთ. შენი სული არ არის ადამის სული, რომელიც გამოდევნილია სუყოველი მომდევნოთაბის სულთა შიგან და თითოეულ ჩენგნანში კვლავ და კვლავ სიკვდილი აქვს მისჯილი...

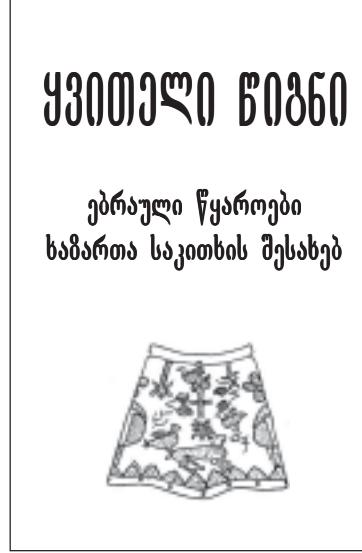
— სხვანაირად მაინც შევხვდებით. გეტყვი, როგორ უნდა მიცნობაში უკვე მარი ვიქნები, ოღონოს ხელები ასეთივე დამრჩება — ორი ვე ორ-ორცერათითიანი, ასე რომ თითოეული ხელი მარცხნაც იქნება და მარჯვენაც...

ამ სიტყვების გამოთქმისთანავე ქალბატონი ეფროსინე კოენს ბეჭედზე ემთხვია, და ისინი სამუდამოდ დაშორდენ ერთმანეთს ქალბატონ ლუკარევეიჩის სიკვდილს, რომელიც ამ ამბავს მალევე მოჰყვა და ისეგვარად საშინელი იყო, რომ ხალხურ სიმღერებშიც კი აისახა, არ შეეძლო კოენისთვის ჩრდილის მიყენება რამეთუ იმ დროისათვის იგი თავად აღმოჩნდა მაჯლაჯუნის ტყვეობაში, რომლისგანაც თავი ვერ გამოიფხილა, ვერც დაიღწია.

პირველად ყველას ეგონა, რომ კოენი სალონიკის გზას დაეტწყებ სებოდა, თავის პატარძალ ლიდისიას მოიკითხავდა და დაქორწინდებოდა კიდეც, როგორც დუბროვნიკის ებრაულმა საბოგადოებაზე ურჩია. მაგრამ ის სულ სხვა ვგით წავიდა. იმ სადამოს მან ჩიბუხა დატენა, დილით კი ბოლება-ბოლებით ბანა კში მიადგა დრუბინით.

მილორად კავიჩი

ყველა მიზანი

ებრაული წყაროები ხაზართა საკითხის შესახებ

გარეთ სამხრეთის ქარი ელო-
დათ, რომელმაც თვალები დაუ-
მარილათ.

ვდა, რომ ზის ეფროსისე ედგა. — ნუ წახვალ, — უთხა ქალმა, — მასაჯულ მოკელებათ. შენ ოღონდოფევი. ჯერეთ არც გაგონილა ისე — თი გადასახლება, რომლის შეცვლისა და შეიძლებოდს სანაპირო ციცები, ებში ხანმოკლე პატიმრობით. ვინა ასაც ჯერ არს, წვერებში რამდენიმე თექროს მონებას ჩავუდებ, და გან- მორება ადარ მოგვიწევს.

ყველაფერი იქ გახდება, სადა
თავს სიმრებში ვხედავ - ცარგ
რადში. რამეთუ ტყუილუბრალოდ
არ მესიმრებიან იქაური მრუდე
ქუჩები, ქარის მოსაკლავად გან
გებ გამრუდებული, და წყალშე
ჩამდგარი გოდოლ-კოშკები...

— კერთე ამ ცხოვრებაში მე
ტად აღარ შევხვდებით, — ნათ
ქვამის პასუხად მიუკო ქალბატონ
მა ეფროსინებ, — მაშინ რომელ
სამე სხვა მომაგალ ცხოვრება
ში მოვიხილავთ ერთმანეთს. ვის
იცის, იქნებ სულაც მი სულთა ფეხს
ვები ვართ, ოდესმე რომ აღმო
ცენდებიან. იქნებ შესს სულს თა
ვის თავში ნაყოფსავით ჰყავს ჩა
სახული ჩემი სული და ერთხე
ლაც შობს, მაგრამ მანამდე ორი
ვერ წინასწარ განსასაზღვრული გზი
უნდა აჩინოოს...

— ეგრეც რომ იყოს, იმ მომა
ვალ სოფელ-ქვეყნაში ერთმანეთი
ვეღარ ვიწოდთ. შენი სული არ
არის ადამის სული, რომელიც გა
მოდევილია სუყიველი მომდევნო
თაობის სულთა შიგან და თითო
ეულ ჩვენგანში კვლავ და კვლავ
სიკადილი აქვს მისჯოლი...

— სხვანარიად მაინც შევხვდე
ბით. გლოცვი, როგორ უნდა მიცნო
მაშინ უკე მამრი ვიქწიბა, ოღონი
ხელები ასეთივე დამრჩება — ორი
ვე ორ-ორცერათითინი, ასე რო
თითოეული ხელი მარცხენაც იქ
ნება და მარჯვენაც...

ამ სიღყვების გამოწვევისთანავე
ქალბატონი ეფროსინე კოენს ბე
ჭედგედ ემთხვია, და ისინი სა
მუდამოდ დაშორდნენ ერთმანეთს
ქალბატონ ლუკარევიჩის სიკვ
დილს, რომელიც ამ ამბავს მა
ლევე მოჰყვა და ისეგვარად სა
შინელი იყო, რომ ხალხურ სიძ
ლერებშიც კა აისახა, არ შეეძლო
კოენისთვის ჩრდილის მიყენება
რამეთუ იმ ღორისათვის იგი თა

ვად აღმოჩნდა მაჯლაჯუნის ტყევე
თბაში, რომლისგანაც თავი კერ-
გამოიფხოსილა, კერც დაიღწია.

პირველად ყველას ეგონა, რომ
კონი საბოლოიდის გბას დაემჭვერ-
სებოდა, თაგის პატიორბად ლიდა-
სიას მოიკითხავდა და დაქორწინ-
დებოდა კიდევ, როგორც დუბრივო-
ნიკის ებრაულმა სამოგადოება-
ურნია. მაგრამ ის სულ სხვა გზით
წავიდა. იმ სადამოს მან ჩიბუს
დატენა, დილით კი ბოლება-ბოლე-
ბით ბანაკში მიადგა ტრებინიელ-
შიმშერ-ფაშას, რომელიც ვლახეთ-
ზე სალაშქროდ ემთადებოდა. რა-

თარგმნა
გურამ გოგიაშვილება

გამოცემა. დასაწყისი იხ. „სრ“ № 51-88.

© შემოსის დღე

ქართული ქრისტიანი

საქართველოს თავდაცვის მინისტრი ირაკლი იქრაუაშვილი აქტიურად ასრულებს მიზანის სახაზვილის დაცვაზე განასაზღვრა: საქართველოს პრეზიდენტის მას დაავალა, ხალი გაუწყოს მსოფლიო.

იქრაუაშვილი ადამიანი, რომ

რუსთავი საქართველოს შემცირდადა ისეთი დაცვი, რომლის გა-
ყიდვაც შეუძლებელი იქნებოდა

„უცრო მომთხოვე ჩაზრდები“:

„რუსთავი ვეკალური მასაც რომ

შეიძლო, ისეც კი გაიძიდება“.

მოგვიანებით იქრაუაშვილი ა-
და ასეთი თავისი პოზიცია:

„რუსთავი ვლაპარაკობი ვეკალურ

მას და ეს, ქართული დაცვის არ

ვგულისხმობი. მას წარმატება

აქვს და კარგადაც იყიდება. მა

ვგულისხმობი რუსთავის პე-

ზარს, რომელიც ცნობილია

თავისი დაგალი დოკოტი“. მინისტ-

რმა ასევე ურიკა რუსთავის,

„დალიონ ციცი ინკანის ცეციი“,

თუ ვინაი გაანაცხენა მისია

ასეთმა ნათებამია. და იქრაუა-

შემდეგი იქვე დასკინა კიდევ:

„სხვათა შორის, საქართველოს გან-

განსხვავით, მოსამართი ინკანის

ცყალი ცუდი ხარისხისაა“.

ORION

ი არეალითი

— მომიული, არაურალად ამინისის, — ურე-
კავს გახარებული ძმარი ცოლს.

— ისა ფრინველი?

— არა განცემული მამალია. მამალის ჩინჩლავს

აი არა, გამოსახულია და

ისებასაც გადასცვალა.

— მას რად გიჭი?

— არ შევერა-
გული, ვაჟორი, უ-
ასიარები უშინავს თვალი.

* * *

აი არა განარები მამალის გამოსახულის გამოსახული არა ვალი ვალი დასატატა.

— არა, გავვებო, რა დავსატე ახლა დაუ-

ზე?

— უკანალი, — მართება დიჭირებას ჩავვალა.

არა განცემული მამალია კლასიდან გავარდა. ცოტა ხაში მოთახი დირეპტორი შემოისის და ქვიშის:

— მარა პატარა არამზადებო, რად აატი-

რითას გადასცვალები? მა უკანალი ვინ დახატა

დაუზიანდა?

* * *

გაიც ქარაბათა ცუცუხება:

— ნარმალი განცილება გამოსის გა-
მილია: მამალი უკა სულ სახლში არინ.

* * *

ახალგაზრდა გასცავლებელი გოგოა და

უახლ ვაჟლი დასატატა.

— არა, გავვებო, რა დავსატე ახლა დაუ-

ზე?

— უკანალი, — მართება დიჭირებას ჩავვალა.

არა განცემული მამალია კლასიდან გავარდა. ცოტა ხაში მოთახი დირეპტორი შემოისის და ქვიშის:

— მარა პატარა არამზადებო, რად აატი-

რითას გადასცვალები? მა უკანალი ვინ დახატა

დაუზიანდა?

* * *

მართება რა საცოდეს თავის უკალების მინის გან-

რაზე გადასცვალების გამოსის გან-